

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/682/2014
Identifikačné číslo spisu:	1314204259
Dátum vydania rozhodnutia:	13.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1314204259.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E.. Y., bytom L., zastúpeného Mgr. Ivanou Homolovou, bytom Bratislava, Senická 5, proti žalovanému LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP 8, IČO: 36 038 351, o nariadenie predbežného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11 C 69/2014, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 18. júna 2014 sp. zn. 8 Co 290/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III uznesením z 28. februára 2014 č. k. 11 C 69/2014-48 nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť do rozhodnutia vo veci samej zdržať sa výrubu stromov v osobitnom chránenom území európskeho významu Devínska Kobyla. Žalobcovi uložil povinnosť do 30 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o nariadení predbežného opatrenia podať návrh vo veci samej o uloženie povinnosti požiadať o posúdenie vplyvov plánovaného výrubu na integritu chráneného biotopu kyslomilné bukové lesy v osobitne chránenom území európskeho významu Devínska Kobyla podľa smernice Rady č. 92/43/EHS o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín (ďalej len „Smernica“) a povinnosti zdržať sa akéhokoľvek zasahovania do tohto biotopu bez schválenia zásahov z dôvodov predpokladaných podľa Smernice. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Bratislave uznesením z 18. júna 2014 sp. zn. 8 Co 290/2014 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Uviedol, že ochrana prírodných biotopov je predmetom právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny, ktorý upravuje pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí, ako aj práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri ochrane prírody a krajiny. Ochrana prírody a krajiny sa realizuje najmä obmedzovaním a usmerňovaním zásahov do prírody a krajiny, podporou a spoluprácou s vlastníkmi a užívateľmi pozemkov, ako aj spoluprácou s orgánmi verejnej správy (§ 2 ods. 1 cit. zákona). Odvolací súd dospel k záveru, že uvedená právna úprava upravuje spoločenské vzťahy v

oblasti verejného (správneho) práva, a teda aj ochrana biotopov, ktorá je súčasťou ochrany prírody a krajiny, patrí do oblasti správneho práva, keď v súvislosti s touto ochranou nevznikajú súkromnoprávne vzťahy, ale verejnoprávne, patriace do oblasti správneho práva. Ďalej odvolací súd dospel k záveru, že žalobca neosvedčil potrebu dočasnej úpravy vzťahov medzi účastníkmi vo vzťahu k nároku, ktorý má byť predmetom konania vo veci samej, keď neuviedol dostatočne určitý a zrozumiteľný petit návrhu na začatie konania vo veci samej, nevymedzil práva a povinnosti, uloženia ktorých sa mieni domáhať proti žalovanému v konaní vo veci samej, dostatočne presne a jednoznačne tak, aby mohli byť prevzaté do výroku súdneho rozhodnutia a aby mohla byť v prípade jeho úspechu v konaní vo veci samej nariadená a vykonaná exekúcia.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. pred 1. júlom 2016, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. Žalobca namietal, že v zmysle čl. 288 Zmluvy o fungovaní EÚ je štát ako celok zodpovedný za prijatie a dodržiavanie ochranných opatrení podľa Smernice. Podľa záveru ESD vo veci C-127/02 každý jednotlivec má individuálne právo domáhať sa na súde dodržiavania povinností určených Smernicou štátu, resp. štátnym subjektom (vrátane štátnych podnikov podľa ESD vo veci C-356/05). Podľa § 7 ods. 3 O.s.p. je daný osobitný dôvod právomoci, čo súd nerespektoval a keď na tomto základe zrušil predbežné opatrenie, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca vidí odňatie mu možnosti konať pred súdom aj v nepreskúmateľnosti, t. j. nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. Podľa názoru dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil a nariadil predbežné opatrenie, ktorým žalovanému uloží povinnosť do rozhodnutia vo veci samej zdržať sa výrubu stromov v osobitnom chránenom území európskeho významu Devínska Kobyla.

4. Žalovaný v podanom vyjadrení navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť. Ak je žalobca názoru, že z jeho strany dochádza k ohrozovaniu chráneného lesa, mal sa obrátiť podaním na príslušný správny orgán, ktorý by mohol postupovať napríklad podľa § 4 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal dovolateľ v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa v súlade s § 429 ods. 2 písm. a/ CSP, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení (od 1. júla 2016 neodkladnom opatrení), t. j. uzneseniu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež vada konania žalobcom namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

9. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka

konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

10. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

11. Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namieta, že uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, pretože nie je dostatočne odôvodnené, bolo porušené ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje presvedčivé vysvetlenie dôvodov, na ktorých dovolací súd založil svoje rozhodnutie. V danom prípade žalobca neosvedčil potrebu dočasnej úpravy vzťahov medzi účastníkmi vo vzťahu k nároku, ktorý má byť predmetom konania vo veci samej, keď neuviedol dostatočne určitý a zrozumiteľný petít návrhu na začatie konania vo veci samej, nevymedzil práva a povinnosti, uloženia ktorých sa mieni domáhať proti žalovanému v konaní vo veci samej, dostatočne presne a jednoznačne tak, aby mohli byť prevzaté do výroku súdneho rozhodnutia a aby mohla byť v prípade jeho úspechu v konaní vo veci samej nariadená a vykonaná exekúcia. Rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.

12. Dovolacia námietka dovolateľa týkajúca sa ustanovenia § 7 ods. 3 O.s.p. je zjavne nedôvodná, keďže dovolací súd vo veci riadne konal aj rozhodol.

13. Pokiaľ dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu aj nesprávne právne závery, dovolací súd uvádza, že do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

14. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

15. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

16. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z

ustanovenia § 239 O.s.p., v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18.1 Toto rozhodnutie vo veci samej prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

18.2 V časti výroku o trovách dovolacieho konania rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.